

סובלנות, הא?

כך כתוב בהודעה לעיתונות שקיבלתי: "במטרה להחזיר לרחובות ישראל את שפיות הרע, יום הפורום הישראלי הפקת שתי כרזות ומרבקות מכונות המטיפות לסובלנות, אהבה והפגנת מתחים בין הציבור הרחי והחילוני. הכרזה, הקוראת, סובלנות — זה מה שיציל את המדינה, מציגה אגרטל עם פרחים, המרמז על המסר, דברו בפרחים ולא בתותחים! הכרזה השנייה מציגה את המסר, קיצוניות — זה מה שיהרוס את המדינה ומראה דמות אדם בתנוחה של נפגע מאבן..."

"הפורום הישראלי, שיום הפקה זו בשיתוף עם הליגה נגד השמצה — בני ברית, מייצג קבוצת מתנדבים פעילה המורכבת מאנשי רוח, ח"כים, תעשיינים ועיתונאים ישראלים..." חברי הפורום הישראלי היקרים, אני ארכיב את המדבקה על הפגוש של מכונתי ואתלה במיטבח את הכרזה עם הפרחים. אעשה זאת בגלל רגש-החיבה העמוק שיש לי לאנשים ילדותיים ונאיביים כמוכם. סובלנות זה מה שיציל את המדינה? הצחקתם אותי!

לפי מיטב ידיעתי, החילוניים בארץ משחקים כסובלנות כבר 40 שנה, וכמו שאני מבינה את זה, הסובלנות שלנו זה בדיוק מה שיהרוס את המדינה. מה דעתכם על סיגנון-התורה בקירובי-הלכות בין דתיים לחילוניים, משהו כמו עין תחת עין, שן תחת שן, תתנאי-אוטובוס תחת תתנאי-אוטובוס, אבן תחת אבן, ורק אחרי זה אולי חיזק תחת חיזק.

פעם, כיום חמסין, עליתי במעלית של בניין אל-על, איש אחד עם שטריימל ופיאות הסתכל על שימלת-המחשוף שלי ומילמל לעברי משהו כמו "פרוצה, וונה". אז עוד לא ידעתי שסובלנות זה מה שיציל את המדינה, ולכן בעטתי בו והכיתי אותו וגם קיללתי. זה עזר יופי. יותר הוא לא התקרב אף פעם למעלית שאני עליתי בה. כן, סובלנות היא מילה יפה מאוד, אבל מה? לא שימושית בארץ שלנו.

סובלנות

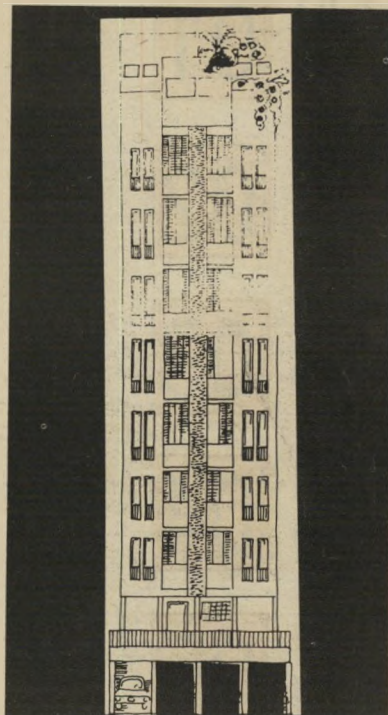

הכל אמת לאמיתה

כמה אנשים אתם מכירים שיכולים להרשות לעצמם לגור לכד בתוך בית בן תשע קומות, 32 דירות ושתי מעליות? אף אחד כזה אתם לא מכירים.

אני דווקא כן. חברים שלי, שלי ואילן, חשקה נפשם בדירת-גג בעיר רחובות (מה לעשות, אף אחד לא מושלם היום). הלכו לקבלן, ראו את התוכנית, שילמו כסף והלכו הביתה מאושרים. עברה שנה, הבית בן תשע הקומות הושלם, ושלי ואילן קיבלו הודעה שהם יכולים לעבור לביתם החדש. שכרו משאית, העמיסו רהיטים ועברו. כבר ברגע הכניסה הם התחילו להשוויץ כי הם שמו לב שהם הדיירים הראשונים בבית.

מאז עברה חצי שנה. שלי ואילן ריהטו את ביתם החדש וקישטו אותו ואפילו עשו חנוכה בית חגיגית. הרעש של המטיבה לא הפריע לאף אחד, כי בכל תשע הקומות ו-32 הדירות, לא גר אף דייר, כי אף אחד לא קנה דירה בבית הגדול. אז נכון שזה די נוח שאף שכנה לא באה לבקש בצל, ואף אחד לא רופק מסמרים בדירה מימין, והשכנים בדירה משמאל לא רבים, והכי חשוב שכאשר שלי ואילן הולכים בבוקר לעבודה הם

יודעים שהמעלית תחכה להם בקומת-הקרקע עד שיחזרו. היחידים שנראים מוראגים מהסיפור המוזר הם חברת המעליות. הם שכרו איש מיוחד כדי שישתובב בשטח, למיקרה שמישהו מחברתי ייתקע במעלית לכמה חודשים עד שעוד דייר ייכנס לבית הריק.

אני יודעת שזה נשמע בדיוק כמו הסיפורים שלי שתמיד זוכים להערה "את מגזימה", אז קחו את הכתובת ותבדקו אותי הפעם: רחוב הנשיא הראשון 38, רחובות.

חשובים ממני כתבו והיללו ושיבחו והמליצו וזיכרו, וכמה שהם כירכו יותר, ככה אנחנו קיללנו אותם יותר. אבל מה, מאוד נדהמנו, כמו שאומר המשורר, שאחרי כמה וכמה כתובות נפלאות, לא השתנה שום דבר במיסעדה. בשבת עדיין מלא ובימי-החול עדיין חצי ריק. אז, אם זה כוחה של העיתונות, למה שגם אני לא אכתוב איוה מילה טובה על אחת המיסערות האהובות עליי בעיר? איז סיבה, נכון? ובכו. קוראים לה אלפין והיא ממוקמת ברחוב הירדן 9 (הרחוב שבין טרומפלדרר לאלנבי). בתל-אביב. כמוכן.

אגב, היום שוב אכלנו שם. איקרה אחת, כבד קצוץ אחד, 4 פילפלים מוחמצים, 3 סטיק אנטריקוט, 1 כליות בגריל, 1 סטיק לבן, אחד פטריצ'אן (נקניקיה רומנית מיוחדת), 2 בירה, 2 מיץ. הכל ביחד 65 שקל.

אוי ואבוי לכם אם אתם מתנפלים עכשיו, כדי להוכיח לי שאני לא צודקת בעניין כוחה של העיתונות.

בשביל כבוד צריך לעבוד

מונחים לפניי שלושה סיפרי-קלטת נוספים בסדרת קרא ושמע של חברת ישראל דיסק. עוד לפני שפתחתי את הצלופן מעל הספר והקלטת הצמודה לו, שמת לי לב לעבודה המצערת שעשו כאן עבודה בלתי-רצינית. שלושת הספרים האמורים לייצג חלק מסדרה, נעשו ללא מחשבה, ללא תשומת-לב לפרטים ונדמה לי גם ללא כבוד לקונים הפוטנציאליים. על שניים מהספרים כתוב סידרת קרא ושמע ועל השלישי כתוב ישראל. על אחד מהספרים מצויין שמו של המאייר, דני קרמן, ועל שני האחרים לא. על שני ספרים נרשמו שמות הזמרים המבצעים ועל השלישי לא, ובטח יכולתי להמשיך ולחפש את ההברלים, אבל זה נמאס לי ופשוט הוצאתי את הקלטת מהעטיפה ושמתי אותה בתוך הווקמן. הילד הקטן שלי חטף מידי את הווקמן ואת הספר והלך לחדר שלו. אחרי כמה דקות הוא חזר וביקש ממני לברר מה קורה כאן. פשוט הסתבר שכל רמיון בין השירים שבקלטת לבין אלה הכתובים בספר הוא מיקרי בהחלט.

האם לא התכוונו עושי הסדרה שהילד הצעיר יוכל לשמוע את הקלטת ובאותו זמן לעקוב אחרי הכתוב בספר? אם הם התכוונו לזה, הם פישלו. הקטנים הם לא טיפשים יותר מהגדולים. טועה מי שחושב כך.

שני סינים - יותר מדי

ספרי-בישול מהודר נוסף ראה אור לקראת שבוע-הספר. זהו הבישול הסיני של אהרוני. הוצאת מודן, מחיר 25*18 שקל, תלוי איפה קונים.

קראתי כספר, הסתכלתי בתמונות, קיבלתי תיאובן ואפילו החלטת לבשל בקיוב ארוחה

סינית מלאה. ופיתאום נזכרתי שיש לי כבר בבית ספרי-בישול סיני רובר עברתי. חיפשתי ומצאתי בכוננית את המיטבח הסיני של רות סירקיס, שראה אור בהוצאת זמורה-מודן לפני שבוע שנים בערך.

עשיתי השוואה בין שני הספרים והגעתי למסקנה ששניהם טובים מאוד, אבל אם יש לך אחד מהם בבית, אתה בהחלט לא צריך את השני, ולא חשוב איזה מהם. הספרים יהיו השני. כשבייל עקרת-הבית הישראלית הממוצעת,

אוכל, עיתונות וכוח

לפני שנה פתחו מיסעדה רומנית ממש ליד הבית שלי. עוד באותו שבוע אכלנו שם את ארוחת-הבוקר שלנו, שהיתה יותר מאשר יוצאת מהכלל. האיכרה הכי טובה בעיר, פילפלים אפויים ומוחמצים שאין בעולם, ובשרים כמו שרק רומנים יודעים לעשות. כסף הארוחה, כשהוגש לנו החשבון, אמר לי בעלי שאם אני אכתוב מילה טובה אחת על המיסעדה הזאת, הוא ירצה אותי בעניינים. כל זה, כמוכן, כי ידוע לבעלי ולשאר האנשים הפשוטים שאם מישהו כותב דברים טובים על מיסעדה, תוך שבוע מסתער עליה המון אדם ולבלתי-ירדחפים לא נשאר מקום.

אז, כמוכן, לא כתבתי. במשך כל השנה אכלנו שם פעם בשבועיים-שלושה ותמיד הנגינו הנאה גדולה, וכל אותו זמן אני שמרתי את הסוד בבטן. לעומת זאת, כמה מבקרי-מיסערות הרבה יותר

שהיא, לפי מיטב הבנתי, קהל-המטרה של סיפרי הבישול, מספיקים בהחלט 13 מתכונים של ברווז המופיעים בספר אחר והיא לא צריכה שמונה מתכונים נוספים לברווז המופיעים כספר השני, מבלי להזכיר את העובדה שכמה מהמתכונים דומים מאוד. והנה עוד דוגמה: באחד הספרים מופיעים מתכונים לארוז — ארוז לבן, ארוז מטוגן, ארוז מטוגן בכשר ופטריות, ארוז מטוגן חגיגי, ארוז מטוגן עם בשר וירקות, ארוז מטוגן עם עוף וירקות, ובספר השני — ארוז לבן, ארוז לבן בתנור, ארוז מטוגן, ארוז מטוגן עם בשר הודו, ארוז מטוגן עם ירקות, וכי' וכי'.

ברור לכל מי שמתמצא בנושא הבישול והאכילה שגם רות סירקיס וגם ישראל אהרוני הם מומחים של ממש. השאלה הנשאלת היא אם אנחנו לא קטנים מדי כדי לארח במיטבח שלנו שני מומחים לאוכל סיני. נדמה לי שעבור עקרת בית או אשה שהמיטבח הסיני הוא אחד המיטבחים המבוקשים אצלה, ספר אחד מספיק. איוה ספר — אתם תבחרו בעצמכם.

נ"ב

כאשה המשתמשת בסיפרי-בישול, גם כחומר קריאה וגם כספר לעבודה במיטבח, שמת לי לב שגודלם של הספרים בזמן האחרון לא נוח לעבודה. אולי כדאי שבהוצאות-הספרים יחשבו גם על הנשים המבולות ולא רק על הנשים הקנות ספרים שנראים יפה. רעיון טוב, נכון?